

ὅλην τῶν ἔργων διεύθυνσιν. Πλησίον ἱστάμενος τοῦ οἰκοδομουμένου τοίχου, φαίνεται πρὸ πάντων τὴν πειθαρχίαν ἐπιτηρῶν, στρέφεται βραδέως πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ὑφ' οὗ τὴν κεφαλὴν κατὰ διαλήψεις ἐνὸς ἢ δύο λεπτῶν, καὶ διὰ τῶν φαλίδων τοῦ κτυπᾶ τὸν θόλον. Ἐν τῷ ἤμα δὲ ἀκούεται ὁξύς συριγμός, ἐξερχόμενος ἐξ ὅλων τῶν ὑποθυονίων σπηλαίων καὶ συρίγγων τοῦ φρουρίου ἐκείνου καὶ φαινόμενος ὡς ἡ ἀπόκρισις ὅλων τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν κλήσιν τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ. Βέβαιον εἶναι τοῦλάχιστον ὅτι εἰς ἕκαστον κτύπον οἱ ἐργάται σπεύδουσι τὸ βῆμα, καὶ φαίνονται ζωηρότερον ἐργαζόμενοι.

Ἄμα δὲ νέν γίνῃ προσβολὴ κατὰ τῆς γηλόφου, ἢ σκηνὴ μεταβάλλεται· γεμῖς συριγμός ἀκούεται πανταχοῦ, οἱ ἐργάται εἰσδύουσι μετὰ τοσαύτης ταχύτητος εἰς τὴν κατοικίαν των, ὡς ἂν διὰ μιᾶς ἀνελήφθησαν, καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα οὐδὲ εἰς καὶ μόνος μένει ἐκτὸς τοῦ ῥήματος. Ἄλλ' ἐν τοῦ ἐναντίου οἱ στρατιῶται ἐπανερχόμενοι παμπληθεῖς καὶ ἐκδίκηται πνέοντες· ἂν ὅμως δὲν εὖρωσιν ἐχθρὸν, εἰσέρχονται αὐθις, καὶ οἱ τοιχοποιοὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τις ὁσάκις ἂν θέλῃ. Τότε δὲ, ἐνῷ οἱ στρατιῶται φρουροῦσι καὶ ὑπερασπίζουσι τὰ ἐκτὸς, οἱ ἐργάται ὀχυροῦσι τὰς διόδους ἐκτὸς, τὰς φερούσας εἰς τὰς διαφόρους αἰθούσας, καὶ πρὸ πάντων τὰς πρὸς τὴν βασιλικὴν αἰθούσαν, κατασκευάζοντες ἐπ' αὐτῶν προσχώσεις τοσοῦτον ἐπιτηδείως ὥστε ἀδύνατον νὰ διακριθῶσιν. Ἡ αἰθούσα τῆς βασιλίσσης ἐν μεγάλῃ μυρμηκοπόλει εἶναι τόσον εὐρύχωρος, ὥστε, πλὴν τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, δύναται νὰ περιέχῃ καὶ πολλὰς χιλιάδας αὐλικῶν καὶ ὑπηρέτων, καὶ εἶναι πάντοτε ὅσον ἐνεστὶ πλήρης. Οἱ στρατιῶται δὲ οἱ φρουρόντες τοὺς προβαλάμους δεικνύουσι τὴν ἀκλόνητον πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς βασιλίσσης πίστιν των, ἀποθνήσκοντες εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, καὶ οἱ φιλόπονοι καὶ φιλοπάτριδες ἐργάται οὐδέποτε ἐγκαταλείπουν τὸ ἔργον των, οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἔσχατον κίνδυνον.

Περιηγητὴς τις εἶχε ποτὲ ἀφαιρέσει τὴν βασιλικὴν αἰθούσαν μετ' ὅλων τῶν κατοικίων αὐτῆς, καὶ τὴν ἔβλεπεν ὑπὸ ποτήριον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο οἱ ὑπηρεταὶ ἐξηκολούθησαν περιερχόμενοι μετὰ πλείστης φροντίδας περὶ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, καὶ πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Τινὲς αὐτῶν εἰς ἕκαστην στραφὴν ἴσταντο πλησίον τῆς κεφαλῆς τῆς βασιλίσσης, καὶ ἐπλησίαζον εἰς αὐτήν, ὡς προσφέροντες αὐτῇ τὸν φόρον τῆς ἀροσιώσεώς των, ἢ τὴν τροφήν ἣν ἐδύνατο νὰ συλλέξωσιν. Ὅταν δὲ ἔφθανον εἰς τὸ ἀντιπέραν ἄκρον τοῦ σώματός της, ἐλάμβανον ἐκτῆν τὰ ὠὰ, καὶ τὰ ἐστίβαζον εἰς τι μέρος τῆς αἰθούσης ἢ τοῦ ποτηρίου, ὀπίσω ἢ ὑποκάτω τμήματός τινος ἀργίλλου, φαινέντος αὐτοῖς καταλλήλου πρὸς τοῦτο. Τινὰ τῶν δυστυχῶν τούτων ζωφίων περιεφέροντο ἔξω τῆς αἰθούσης, ὡς ζητούντα νὰ ἐννοήσωσι τὴν αἰτίαν τῆς τρομερῆς καταστροφῆς καὶ ἐρημώσεως τῶν ἄλλοτε περιφανῶν βασιλείων των· μετὰ τινος δὲ ἀνωφελεῖς ἀποπείρας,

ἐπέστρεφον πρὸς τοὺς συντρόφους τῆς δυστυχίας των, καὶ ἤρχίζον καὶ αὐτὰ τὸν γύρον περὶ τῶν αἰγματοῦτων μεγαλειότητων. Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ ἄλλοι λευκακήμενες, συντριβόντες διὰ τῶν ἐργαλείων των τεμάχια τινα ἀργίλλου ἐκεῖ εὖρισκόμενα, τὰ διέσρεχον διὰ τοῦ σιάλου των, καὶ ἤρχισαν σχηματίζοντες εἶδος λεπτῆς κόγχης θολοειδοῦς, ὑπὲρ τὸ σῶμα τῆς βασιλίσσης, ὅπως τὴν προσυλάξωσιν ἀπὸ τὴν προσβολὴν τοῦ ἀέρος, καὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις ἐχθροῦ. Μὴ συνταραχθέντες δὲ εἰς τὸ ἔργον των, κατιώρθωσαν νὰ τὸ ἀποπερατώσωσιν ἐν διαστήματι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἀφέντες ἐντὸς τῆς κόγχης ἱκανὸν διάστημα διὰ τοὺς παραλλάτοντας ἐμπρὸς τῆς βασιλίσσης.

Τοιαύτη εἶναι ἡ δίαιτα τούτων τῶν ζωφίων παρ' οἷς πολλοὶ καὶ σοφοὶ πολλὰ οὐχὶ ἀχρηστὰ δύνανται νὰ σπουδάσωσι, διότι οἱ μύμηκες αὗτοι εἰσὶν ἐμπειροτέχνοι, ἐργατικοί, γενναῖοι, φιλοπάτριδες, πιστοὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς των, εὐπειθεῖς εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους των, ἔχοντες αὐστηρὸν σὺνταγμα, καὶ ἀπαιτοῦντες τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, τίποτε ὀλιγώτερον, τίποτε περισσώτερον, — ἐκτὸς ἴσως ὀλίγου κόμμιος.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐκ τῆς περιηγήσεως τοῦ Washington Irving
εἰς Newstead Abbey πατρὸς ἐπαυλίδος
τοῦ Λόρδου Βύρωνος.

—o—

Ἡ ἐπαυλὶς Annesley.

Τῇ Κορῇ Π. Κ.

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἐκ τῆς Newstead Abbey, γειτνιάζων μετὰ τῶν γαιῶν τῆς ἐπαυλίδος ταύτης καίται ὁ οἶκος Annesley, τὸ ἀρχαῖον κατοικημα τῶν Σάουορθς (Chaworths). Αἱ οἰκογένειαι, ὡς καὶ τὰ ὑποστατικά τῶν Βυρώνων καὶ τῶν Σάουορθς συνεκοινοῦν πρὸ πολλῶν χρόνων μέχρι τῆς ἐποχῆς, καὶ ἦν συνέτη καταστρεπτικὴ τις μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπροσώπων αὐτῶν. Τὸ μῖσος ὅμως τὸ ἐπὶ τινος χρόνους διαχωρίζον τὰς δύο οἰκίας ἠδύνατο νὰ ἐξαλειφθῇ διὰ τῆς συμπαιδείας, ἣτις ἀναφύη εἰς δύο νέας καρδίας. Κατὰ τοὺς παιδικοὺς αὐτοῦ χρόνους ὁ Λόρδος Βύρων ἀπῆλθε τὴν Μαρίαν Ἀνναν Σάουορθ, ὁραίαν θυγατέρα καὶ τὴν μόνην κληρονόμον τοῦ οἴκου Ἀννσελε. Ὁρμώμενος δὲ ἐκ τῆς πρὸς τὰ βέλγητρα τοῦ ὁραίου φύλου εὐαισθησίας του, ἐπικρατούσῃ παρ' αὐτῷ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του, ἤρπασεν ταχέως τὴν νεανίδα ταύτην. Κατὰ παρατήρησιν βιογράφου τινὸς τοῦ ποιητοῦ,

ἡ κλίσις αὐτὴ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ κατ' ἀρχὰς ὡς ἀμοιβαία, ἂν καὶ ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς ἰδέας τῶν οἰκογενειῶν. Ὁ πατὴρ τῆς νέας Μαρίας ἔχει τότε, καὶ μετέχων, κατὰ πιθανὸν λόγον, τῆς οἰκογενειακῆς ἐχθρας, ἀπεδοκίμαζε τὴν φιλίαν καὶ τὰς σχέσεις τῶν δύο ἐραστῶν· διότι, ὡς ἐπληροφορήθη, αἱ συνεντεύξεις τοῦ νέου λόρδου Βύρωνος καὶ τῆς Μαρίας ἐγένοντο κατὰ μόνας, πλησίον πυλῶνος ἀντικρὺς τῆς γαίας τοῦ Βυρωνείου οἴκου· ἄλλὰ τὸ ζῆλος τοῦτο ἦτο τότε τοσοῦτον νέον, ὥστε αἱ συνεντεύξεις δὲν ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς σοβαροῦ χαρακτῆρος· μόλις εἶχον μακρυνθῇ τῆς παιδικῆς ἡλικίας· ἂν καὶ ὁ Βύρων, λαλῶν περὶ ἐαυτοῦ, ὁμολογεῖ ὅτι τὰ αἰσθήματά του ἦσαν ἀνώτερα τῆς ἡλικίας του.

Ἀλλ' ἡ παιδικὴ αὐτὴ συμπάθεια, τοσοῦτον ἐνωρὶς γεννηθεῖσα, μετεβλήθη εἰς φιλογερὸν αἰσθημα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐξ ἐβδομάδων τῶν διακοπῶν, καθ' ἃς διέπρεψε μετὰ τῆς μητρὸς του ὁ νέος ποιητὴς εἰς τὴν πόλιν Νόττινχαμ. Ὁ μὲν πατὴρ τῆς κυρίας Σάουερθ ἀπέθανεν, ἡ δὲ θυγάτηρ κατώκει μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὸν παλαιὸν οἶκον Ἀνγολε. Διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ Βύρωνος, ἡ ἑπαυλις Newstead ἐκρατεῖτο ὑπὸ ἐνοίκιον ἀπὸ τὸν λόρδον Τραϊν τοῦ Ρούθων, ἀλλ' ὁ νέος λόρδος ἐλάμβανεν ὑποδοχὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῶν προγόνων του ὡς ποθητὸς ὁμοστράπεζος. Ὅθεν αἱ ἐνταῦθα διατριβαὶ δὲν ἦσαν σύντομοι καὶ, κατὰ συνέπειαν, αἱ εἰς Ἀγγεσλε ἐπισκέψεις λίαν εὐχαιρόφωτοι. Πρὸς τοῦτοις ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας ἐθεώρει εὐνοϊκῶς τὰς συναντήσεις ταύτας, καθάτι ἡ ἀξιόλογος αὐτῇ κυρία δὲν μετέσχε ποσὸς τῆς οἰκογενειακῆς ἐχθρας, καὶ πιθανῶς ἀπεδέχετο εὐμενῶς τὴν τρυφερὰν σχέσιν τῶν δύο νέων, ὡς δυναμένην νὰ ἐξαλείψῃ παλαιὰς διχονοίας καὶ νὰ συνάψῃ δύο συννεύοντα ὑποστατικά.

Ἀλλ' αἱ διακοπαὶ τῶν ἐξ ἐβδομάδων παρήλθον ὡς ὄνειρον ἐν μέσῳ τῶν νέων ἀνθρώπων τοῦ Ἀγγεσλε. Ὁ Βύρων μόλις ἐμέτρα δεκαπέντε ἐνιαυτούς, ἐνῶ ἡ Μαρία τὸν ὑπερέβαινε κατὰ δύο χρόνους· ἀλλ' ἡ καρδιά του, ὡς εἶπον, ὑπερέβαινε τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἡ πρὸς τὴν φίλην του τρυφερότης ἦτο θαυσιὰ καὶ περιπαθής. Οἱ νέοι οὗτοι ἐρωτες, ὡς αἱ πρῶται ἀπορροαὶ τῆς ἀκατήτου σταφυλῆς, εἶναι τὸ γλυκύτερον καὶ ἰσχυρότερον ἀπαύγασμα τῆς καρδίας, καὶ δυνατόν μὲν νὰ πιεσθῶσιν ὑπὸ κλίσεων μεταγενεστέρων χρόνων, ἡ μνήμη ὅμως ἀνέρχεται συνεχῶς πρὸς αὐτοὺς καὶ περιλημένως ἀναπολεῖ εἰς τὰς ἀρχαίους ἐκείνους παλμούς.

Ὁ πρὸς τὴν Μαρίαν Σάουερθ ἔρως, ἵνα μεταχειρισθῶ αὐτὰς τοῦ Βύρωνος τὰς λέξεις ἦν αὐτὸ μυθιστόρημα τῆς μυθιστορικότερας ἐποχῆς τῆς ζωῆς του, καὶ νομίζω, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἔχνογραφῶμεν τὰς συνεπείας του ἀκολουθοῦντες τὴν ὅλην σειράν τῶν συγγραμμάτων του, ἅτινα πολλάκις ἀναφαίνονται, ὡς μαγευτικὸν τι θέμα, ἐν μέσῳ πολυπλόκου μουσικοῦ τεμαχίου συνχρυσολογῶν τοὺς τόνους ὅλους εἰς συνεχῇ τινὰ ἄλυσιν μελωδίας.

Πόσον τῶνόντι τρυφερῶς καὶ μελαγχολικῶς ἀνα-

μιμνήσεται, εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, τὰ αἰσθήματα, ἅπερ ἅτινα διηγέρθησαν εἰς τὸ νεανικὸν του στήθος ὑπὸ τοῦ ἀπαθούς καὶ ἀθώου ἐκείνου ἔρωτος, αἰσθήματα, ἀπολεσθέντα, λέγει, ἡ σκληρυθέντα εἰς τὴν ὁδοποιρίαν τῆς ζωῆς:

«Ὁ ἔρως οὗτος τοῦ καλοῦ, καὶ ἡμερῶν ὠραίων,
Ἦ ἀπερίσπτος ἔλπις, καὶ ἡ ἀγνοία ἡ θεία
Τοῦ κόσμου τούτου, τῆς ζωῆς τῶν ὁδῶν τῶν πλατείων,
Καὶ αἱ οὐράνιαι σιγμαί, καθ' ἃς ἡ εὐτυχία
Εἰσρέει εἰς τὸ στήθος μας ἀπὸ ἐν βλέμμα μόνον
Ἀφθονωτέρα τῶν στιγμῶν τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων,
Τιμῶν, αἵτινες στίφουσι τοὺς ἀνδρικοὺς κρατάρους,
Ἀλλὰ μεταμορφώνουσι τὴν ὑπαρξίν μας πλείον,
Μακρὰν τῶν πρώτων ἡμερῶν, τῶν πόθων μας τῶν νέων.»

Δυσχερὲς εἶναι ἡ βεβαίωσις ἂν ὁ ἔρως αὐτός ὑπῆρξεν ἀμοιβαίος. Ὁ Βύρων ὁμιλεῖ ἐνίοτε ὡς ἀνθρώπος, ὅστις ἐτυχεν εἰς ἀμοιβὴν τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων τοῦ εὐμενείας, καὶ ἄλλοτε ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ νέα φίλη του ποτὲ δὲν τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν ἀμοιβαίας τοιαύτης συμπαθείας· ἀλλ' εἶναι πιθανόν, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ Μαρία ἠσθάνθη ἐγκαρδίως τινος κλονισμούς. Ἡ ἡλικία τῆς δὲν ἦτον ἀνεπίδεκτος τοιαύτου αἰσθήματος, τὰ προηγηθέντα ἔτη τῆς παρήλθον γαλήνια, καὶ ὁ λατρεύων αὐτήν, καὶ τοὶ παῖς, ἦτον ἀνθρώπος μεστὸς διανοίας, ποιητὴς κατὰ τὴν φαντασίαν καὶ ἀξιοσημειώτου προσωπικῆς ὡραιότητος.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν διακοπῶν, ἔληξε καὶ τὸ σύντομον τοῦτο ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον. Ὁ νέος Βύρων ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖον τετραυματισμένος βαθεῶς, ἀλλ' ἂν πραγματικῶς ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τινα εἰς τὴν καρδίαν τῆς φίλης του, ἦτο τοσοῦτον ἐλαφρὰ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τῆς ἀπουσίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Μαρία μετέβαινε ἀπὸ τῆς νεανικῆς εἰς τὴν γυναικειάν ἡλικίαν, καθ' ἣν οἱ παιδικοὶ ἐρωτες ἀμαυροῦνται ἢ λητμονοῦνται. Διαρκουσῶν τῶν παιδικῶν τοῦ Βύρωνος σπουδῶν, ἡ κυρία Σάουερθ εἰσελθούσα ἤδη εἰς τὴν κοινωνίαν ἀπῆντητε κύριόν τινα ὀνόματι Μύστερς, ἀξιοσημειώτον, ὡς λέγεται, διὰ τ' ἀνδρικά πλεονεκτήματά του. Ἰσορεῖται δὲ ὅτι τὸν εἶδε κατὰ πρῶτον ἐκ τοῦ ὕψους τῆς πατρικῆς οἰκίας, καθ' ἣν ὦραν διέτρεχεν ἐντὸς τοῦ παραδείσου (park), παρακολουθούμενος ὑπὸ θηρευτικῶν κυνῶν καὶ κερατίνων σαλπείγων, καὶ διεύθυνεν ὁλόκληρον συνοδίαν θηρευτῶν τῆς ἀλώπεκος, καὶ ὅτι ἡ ζωηρὰ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐξοχος περὶ τὸ ἱκπεύειν ἐπιτηδειότης του ἐνεποίησεν εἰς τὸ πνεῦμά της μεγίστην ἐντύπωσιν. Ὑπὸ τοιούτους δεξιούς οἰωνούς ὁ Μύστερς ἐκέρδησε τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας, καὶ ὅτε ὁ Βύρων ἔδραμε προσεχῶς εἰς ἀπάντησιν τῆς φίλης, ἔμαθεν ὅτι ἐγένετο μνηστὴρ ἄλλου.

ὑπερήφανος τὸ πνεῦμα, ὡς πάντοτε τοιοῦτος διεβίωσε, καίτοι φέρων πολυάδυνον εἰς τὸ στήθος τραῦμα, κατεσίγασε τὰ αἰσθήματά του καὶ διετήρησε γαλήνην καὶ σιωπὴν, προσπαθῶν μάλιστα νὰ τῇ λα-

λῆ πούχως περὶ τοῦ ἐγγίζοντος γάμου της. «Ὅταν προσεχῶς σὲ ἶδω», τῇ εἶπεν, «ὑποθέτω ὅτι θὰ ὀνομάξῃσαι Κυρία Σάουορν», (διότι ἐπρόκειτο νὰ διατηρήσῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα). «Ἐλπίζω», ἀπεκρίθη αὐτὴ.

Τὰς συντόμους ταύτας μερικότητας ἔθεσα ἐνταῦθα προσιμιάζων τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ νεανικοῦ ἱστορήματος τούτου. Ὁ οἶκος **Annesley**, ὡς ἐνόησα, ἔκειτο παρημελημένος καὶ σχεδὸν καταπίπτων· διότι ὁ Κ. Μύστερς σπανίως τὸν ἐπεσκέπτετο, κατοικῶν οἰκογενειακῶς εἰς τὴν γειτονείαν τῆς πόλεως Νόττιγχαμ. Διευθύνθη ἐφιππος πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ οἴκου ἐκείνου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου Οὐίλδμαν, (τοῦ παρόντος κτήτορος τῆς ἐπαύλεως **Newstead Abbey**, 1815), καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου νεοφουνλανδικοῦ κυνὸς Βοαστουακίην. Καθ' ὁδὸν ἐπεσκέφθημεν θέσιν τινα ἀναφερομένην εἰς τὴν πρὸ μικροῦ ἐκτεθεισὴν ἱστορίαν. Ἡ θέσις αὕτη ἦτον ἐκείνη, ἐν ᾗ ἀπεχαιρέτισεν ὁ Βύρων τὴν Μαρίαν, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου της. Ὑψηλὸν γήπεδον προβαίνει ἐντὸς τῆς κοιλάδος **Newstead**, ὡς ἀκρωτήριον ἐντὸς λίμνης, στεφανούμενον πρότερον ὑπὸ ἄλσους ὠραίου καὶ χρησιμεύον ὡς ὄριον καὶ σημεῖον γείτονος ἐξοχῆς. Τὸ ἄλσος καὶ ὁ βράχος ἐκεῖνος ζωγραφικῶς περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ ποίημά του ἐπιγραφόμενον «*Ονειρον*», ἐνθα μελωδικῇ τις εἰκὼν τῆς νεότητος καὶ τοῦ παιδικοῦ ἔρωτος εὐρίσκεται βελζικαρδίως ἐκτεθειμένη.

«Καὶ εἶδον δύο πλάσματα νεότητος ἀνθοῦσης,
Ἰσταμένα εἰς κορυφὴν πλευρᾶς πρασινοῦσης.
Ὁ λόφος εἶχεν ὀμαλὴν τὴν κάθοδον, καὶ βράχος
Παράπλευρός τις ἔδραπε καὶ ἴστατο μονάχος,
Μικρόθεν ἀκρωτήριον θαλάσσης ὀμοιάζων.
Ἀλλ' ὅλος ὁ περίβολος ἐκεῖ ὁ γειτνιαζὼν
Παρίστα εἰς τὴν ὄραν ἐφρόσωνεν τοπαῖον,
Πλῆρες δένδρων καὶ ἄγρων καὶ κήπων καὶ πεδίων.
Ἐκεῖ ἐκ τῶν ἀγροτικῶν ἐτήρχετο δωμάτων
Τῆς καπνοδόχης ὁ ἀτμὸς ἀπὸ διαλειμμάτων.
Τὸν λόφον περιέσπερε ποικίλων δένδρων στέμμα,
Εὐκλείως πλὴν διέκρινε τοῦ θεατοῦ τὸ βλέμμα,
Ὁ ἄνθρωπος πῶς ἔθεσε τὰ δένδρα, ὅχ' ἡ φύσις.
Μὲ πλήρεις ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ πνεῦμα τὰς αἰσθήσεις
Τὰ δύο ταῦτα πλάσματα παιδίον τι καὶ κόρη
Ἐστάκοντο. Τὰ περίξ της ἡ νῆα ἐθεώρει,
Καὶ ὅ,τι ἦταν, ὡς αὐτὴ ὠραῖον, πρὸς τὰ κάτω·
Τοὺς κυνοὺς της ὀφθαλμοῦς ὁ νέος ἐθεῖτο.
Κ' οἱ δύο ἦσαν εὐμορφοί, κ' ἡ κόρη ἦν ὠραία.
Τὴν κόμην των τὰ ἴτη των ἐγρύπίζον τὰ νῆα.
Ἀλλ' ὡς σελήνη φθάσασα εἰς τὴν ὀρίζοντά της,
Ἡ νῆα ἤδη ἔστρεφεν ὕψὸς τὰ βλέμματά της.
Ὁ παῖς ἦτο νεώτερος, ἀλλ' ἔφερε καρδίαν
Πλήρη παλμῶν εἰς μέλωνα ἤχωντων ἡλικίαν.
Καὶ εἰς τὸ ὄμμα τοῦ κομψοῦ ἐκείνου νεανίου
Μία μορφή ἐπὶ τῆς γῆς, πλὴν ἀλλοῦς οὐρανοῦ,
Ἐνθέρμως ἐλατρεύετο, καὶ ἡ μορφή ἐκείνη.
Ἐνώπιόν του τὴν ψυχὴν εἰς ἔκτασιν ἐκίνη.»

Ἐστάκην ἐπὶ τῆς θέσεως, τῆς καθιερωθείσης ὑπὸ τοῦ ἀξιοσημειωμένου συναντήματος τούτου. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐξετείνετο πρὸς τὰ κάτω τὸ ἀζῶν τοπαῖον, ὅπερ ἀπαξ κατήδυσε τὴν ὄρασιν τοῦ φίλου

ζεύγους, ἡ κομψὴ κοιλάς τῆς βυρωνείου ἐπαύλεως, πεποικιλμένη ὑπὸ δασῶν καὶ σιτοφόρων πεδίων, ἀγροτικῶν πυργίσκων, ῥυακίων, καὶ τῶν μακρόθεν ἀνυψουμένων πύργων καὶ στεγασμάτων τῆς σκηνῆς Ἀβδαίας. Ἀλλὰ τὸ διάδημα τῶν δένδρων ὥχετο τὸ εἰκόνισμα τοῦτο τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὁ χαρίεις τρόπος καθ' ὃν ἐκεῖνος συνέχευε τὸ ἄλσος μετὰ τῆς νεαρᾶς πρὸς τὴν Μαρίαν συμπαιδείας αὐτοῦ διήγειρε τὰ ὀξύχολα τοῦ συζύγου τῆς νεανίδος αἰσθήματα, ὅστις ἐδυσχαίρaine κατὰ τῆς ποιητικῆς δόξης, ἥτις ἀπενέμετο πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐρωτικῶν στίχων ἑτέρου. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄλσος ἔκειτο ἐπὶ τῶν γαιῶν του, ἀλλ' ὁ σύζυγος οὗτος διέταξεν ἐν ἐρεθισμῷ σπληνὸς τὴν ἐντελὴ καταστροφὴν του. Ὅτε δὲ ἐπεσκέφθη τὸ μέρος τοῦτο μόνοι οἱ κεκοιμημένοι τῶν δένδρων σκελετοὶ ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἡ χεὶρ ἥτις κατέδαλε τὰ δένδρα καταδικάζεται ὡς ἀνυσία ὑπὸ παντὸς ποιητικοῦ διαδῶτου.

Καταβάντες τὸν λόφον εἰσῆλθοντες εἰς τὸν ἀνεσλαῖον παράδεισον, ἱκεύοντες ἐν μέτῳ καταβεβλημένων ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς καταιγίδος γηραιῶν δένδρων, ἐνδεδυμένων τὸν παράσιτον κισσὸν καὶ φερόντων ἐπὶ τῶν κλάδων πτηνῶν καλίας. Ὁ παράδεισος διετμήθη ὑπὸ δημοσίας λεωφόρου, τὴν διαβάντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἐξωθεν πυλῶνα τοῦ ἀνεσλαίου οἴκου. Ὁ πυλὼν οὗτος, κτίριον παλαιῶν πλίνθων, ἐχρησίμευεν ἰσως ὡς πύργος ἢ προμαχὼν τοῦ μεγάρου ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, καθ' οὓς πάντες οἱ τοιοῦτοι οἶκοι μετεμορφοῦντο ἄλλοτε εἰς φρούρια. Τοξικαὶ φαίνονται εἰσέτι ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀλλ' ὁ εἰρηνικός κισσὸς περιενδύσας αὐτὰς καὶ ἀνέρπων ἐπὶ τῆς στέγης, κατεκάλυψε τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς οἰκίας ὠρολόγιον, ὅπερ ἐσήμαινεν ἀκόμητὰς ἐκπνεούσας ὥρας τῶν ερειπίων τούτων.

Οἰωτὴ δίοδος ἦγε πρὸς τὰ εἶδον τῆς οἰκίας, κλειομένης ὑπὸ ἰοδρύτων χαλκίνων θυρῶν, ὅς καταστέφουσιν ἀγροτικὰ ἄνθη. Μετὰ τὴν δίοδον ταύτην εἰσῆλθοντες εἰς λιθόστρωτον αὐλὴν, φέρουσιν ὡς κόσμημα μικρὰ δένδρα καὶ ἀνθοδόχα ἐξ ἐργίλου ὀπτηῆς ἀγγεῖα, καὶ παλαιὰν λιθοκτιστον πηγὴν εἰς τὸ κέντρον. Τὸ ὅλον τοῦ οἴκου ὠμοιάζει γαλλικὴν ἐπαυλιν.

Εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς αὐλῆς ἔκειντο οἱ σταυλοὶ, ἐρημοὶ ἤδη, ἀλλὰ μαρτυροῦντες τὰς κυνηγετικὰς ἀσκήσεις τῶν οἰκητόρων· διότι ἐφαίνοντο δωμάτια καὶ ἄλλα χωρίσματα κυνηγετικῶν ἵππων καὶ κυνῶν, χρησιμεύοντα εἰς ἀνάπαυσιν τῆς τῶν κυνηγῶν ἐπανόδου.

Πρὸς τὸ ταπεινότερον δὲ τῆς αὐλῆς πέρας, ἀπέναντι τοῦ πυλῶνος, ὕψουτο ὁ οἶκος αὐτός, ἀνάμало, καὶ ἀκανόνιστον κτίριον, φέρον ἀνασπενᾶς καὶ προσθήκας διαφόρων καιρῶν καὶ ἐθῶν, λιθοκτιστους ἐξώστας, καὶ ὀγκώδεις καπνοδόχους ἀνυψουμένας ἀπὸ τῆς ὀροφῆς. Τὸ ὅλον δὲ μέτωπον τοῦ μεγάρου ἐκαλύπτετο ὑφ' ἐρπύων φυτῶν.

Ἐζητήσαμεν νὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς μεσοίας θύρας, ὑπαρχούσης ὑπὸ βαρύλιθον βόλον. Ἡ πύλη ἀσφαλέστατα διὰ σιδηρῶν κεκλεισμένη δοκῶν ἀντήχει, κρουόντων ἡμῶν, εἰς μονήρεις καὶ ἀκατοι-

κῆτους αἰθούσας. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἐγκαταλειμμένον. Τέλος, μετὰ τινὰ χρόνον ἠκουάσθημεν τὸ βήμα μανήρους τινος φύλακος ἐξελθόντος ἐξ ἀποκέντρου θαλαμίσκου τῆς οἰκίας. Γυνὴ σεμνὴ τὸ ὄψος καὶ βραχεῖα τὸ ἀνάστημα ἐξῆλθεν ἐκ παραπλεύρου θύρας, ἁΐα κάτοικος τοῦ ἀρχαίου μεγάρου, συγγενεῖσα μετ' αὐτοῦ. Ἡ γραῖα, τὰ ἐβδουμήκοντα ὑπερῶσα ἔτη, διέτρεφε μέγα τῆς ζωῆς αὐτῆς μέρος εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, καὶ μετὰ τὴν μεταίχνησιν τῆς οἰκογενείας εἰς Νότιγκαμ, κατέστη φρουρὸς τῶν δωματίων. Αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου ἦσαν κεκλεισμένα, ἐξ αἰτίας τῶν τελευταίων ταρχῶν τῆς πόλεως, καθ' ὅς τὸ κτήμα τοῦτο ἐληλαττήθη ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν ὁμοίων ἀτοπημάτων ὁ ἀνεσλαῖος οἶκος ὠχυρώθη οὕτω, καὶ τοι, ὡς φρονῶ, ἡ γραῖα καὶ ὁ ὑπεργηρὸς κηπουρὸς ἀπετέλουν τὸ σύνολον τῶν φυλάκων. « Πρέπει ν' ἀγαπᾷς πολὺ τὸ παλαιὸν οἶκόν σου, » εἶπον, « μετὰ τόσα ἔτη τῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς σου. » — « Αἱ! κύριε, » ἀπεκρίθη, « οἱ χρόνοι μου ἀπέρασαν, καὶ ἔχω ἀγροτικὴν τινα εὐμορφὴν καλύψην ἰδιώκτητον εἰς τὸ ὅσους Ἄνγκελς, καὶ ἤργισα νὰ αἰσθάνομαι, ὅτι ἔπρεπε νὰ ποθῶ νὰ ζήσω πλέον εἰς τὸ μικρὸν μου καταγώγιον. »

Ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς μικροσώμου κονστωδοῦ τοῦ φρουρίου εἰσῆλθον διὰ τῆς ἀνσιγθείσης παραπλεύρου πύλης, καὶ παρευθὺς εὐρέθημεν εἰς εὐρύχωρον ἀλλὰ ζοφεράν αἰθούσαν, ἐνθα τὸ φῶς ὄχετευετο διὰ τῶν τετραγώνων λιθοστρώτων παραθύρων, συνσκιεσμένων ὑπὸ κισσοῦ. Πάντα τὰ περίεξ ἔφερον τὸν τύπον παλαιᾶς τῆς ἔθης καὶ τὰ ἐπιπλα ἀγροτικῆς οἰκίας. Ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔκειτο τράπεζα σφαιριστηρίου, καὶ εἰς τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο εἰκόνες σταδιδρόμων ἵππων, κυνηγῶν, κυνῶν μεμιγμένων μετὰ εἰκόνων τῆς οἰκογενείας.

Κλίμακες ἔφερον ἄνω τῆς αἰθούσης εἰς διάφορα δώματα. Δεξιάνῃ ἀρχαίων ἱπποτικῶν χρόνων καὶ κρημνίσματα πεκαλωμένα ἐφαίνοντο τῇδε κάκεισε. Ὅλα ταῦτα μᾶς ἐδείκνυε μετ' ἀρχαιολογικοῦ ζήλου ἡ μικρὰ γραῖα βεβαιώσα ἡμᾶς, ὅτι τινὰ τούτων ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὸν περίφημον ληστὴν Robin Hood. Ὅντες δὲ ἐν μέσῳ τῆς χύρας ἦν κατενόμετο ὁ ὀνομαστός ἐξ ἑνὸς κακοδαίμονος, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διαμεισθήσωμεν περὶ οὐδενὸς τῶν λειψάνων, ἀν καὶ ἐδυστάζομεν ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν τοιούτων τοῦ ἱμκτισμοῦ ἀντικειμένων, ἅπανα ἐφαίνοντο ἡμῖν μεταγενεστέρων τοῦ ληστοῦ χρόνων.

Περιηγουμένων ἡμῶν τοὺς διαφόρους θαλάμους, ὁ συνοδὸς τῶν κύων παρηκολούθει ἀναληθῶς τὰ βήματά μας, ὡς νὰ ἐπεξώρει καὶ αὐτὸς τὰ περίεξ. Ἐστράψτην ἵνα ἐπιπλήξῃ τὴν ἄνθρωπον ἀδείας εἰσελευσίντου, ἀλλ' ἄμα ἡ οἰκοκύβηξ τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ἀνήκοντα ἄλλοτε εἰς τὸν λόρδον Βύρων, ἡ καρδία τῆς ἐράνη κατακυγείσκει εἰς τὴν ἐμφάνειαν τοῦ εὐγενοῦς τετραπόδου.

« Ὅχι, ὄχι, ἀφετέ τον ἡσυγον, » εἶπεν ἐντόνως, « ἀφετέ τον νὰ περιπατήσῃ ὅπου ἀγαπᾷ καλῶς

ᾠρίσεν. Ἐὰν ἔξῃ ἐδῶ, ἤθελον φροντίζει περὶ τῆς υγείας του καὶ ὁ καλὸς Βοαστοαῖν δὲν ἤθελε στερεῖται τίποτε. — Καλὰ! » ἐξηκολούθησε χαδεύονσα τὴν κύνα, « τίς ἤλπιζε νὰ ἴδω ἕνα σκύλον τοῦ Λόρδου Βύρωνος εἰς τὸν οἶκον τοῦτον; »

« Ὑποθέτω λοιπὸν, » εἶπον, « ὅτι ἐνθυμεῖσά τι περὶ τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ὅπου ἐσυνείδηζε νὰ ἔρχετο ἐδῶ. » Ὁ κύων νὰ τὸν εὐλογῇ, « ἔρχετο ἡ γραῖα, » καὶ πολὺ καλὰ ἐνθυμοῦμαι. Ἐσυνείδηζε νὰ ἔρχετο ἔριπτος ἐδῶ, νὰ περᾷ τρεῖς ἡμέρας ἐκάστοτε, καὶ νὰ κοιμᾶται εἰς τὸν κυανὸν κοιτῶνα. Ταλαίπωρος νέος! ἡγάπα πολὺ τὴν νέαν κυρίαν μου, ἐπεριπάτει μαζὶ τῆς εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τοὺς ἐξώστους, καὶ ἐφαίνετο ἐρωτευμένος καὶ μετὰ τὰ ἐγὼ τῶν ποδῶν τῆς. Τὴν ὠνόμαζε τὸ ὠραῖον ἐωθινὸν ἄστρον τοῦ *Arcturi*! »

Ἡ ὠραία ποιητικὴ φράσις μὲ συνεκίνησε.

« Φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς τὴν μνήμην τοῦ Λόρδου Βύρωνος; » εἶπον.

« Πῶς ὄχι, κύριε! Ἦτο πάντοτε καλὸς πρὸς ἐμὲ, ὅτε ἦρχετο. Ἀτυχία! λυπηρὸν πρᾶγμα, ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ νέα κυρία μου δὲν συνεζεύχθησαν. Ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἐναντιοῦτο εἰς τοῦτο ποσῶς. Εὐπρόσδεκτος πάντοτε ἦτο καὶ φαιδρὸς ὁμοσπάτης· μερικοὶ στοχάζονται ὅτι ἐὰν ἔκαμνε καλὰ νὰ τὴν νυμφεύῃ, ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο! Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ κύριος Μύστερς τὴν εἶδε, καὶ τὰ πράγματα ἔλαβον τέλος. »

Ἡ ἀπλὴ γραῖα μᾶς ἐδείξε τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας, ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου ἐμειδία ὁ μικρὸς καὶ πολυαγάπητος ἀνθοφόρος κήπος τῆς. Ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου ὁ Βύρων ἐκάθητο ἀροαζόμενος τὸ ἄσμά της, καὶ θεωρῶν αὐτὴν μετ' ἐμπαιθοῦ καὶ σχεδὸν καρδιαλγοῦς ἀφροσύνης παιδὸς ἐρωτολήπτου. Ὁ ἴδιος παριστᾷ λαμπρῶς τὴν εἰκόνα τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης λατρείας.

« Μνοή του καὶ ζωὴ αὐτῇ, αὐτὴ ἦτο ποιητὴς του,

Τὴν ἐθεώντο ἔμπλεον πυρὸς οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Οἱ λόγοι τῆς τὸ στήθος του ἐπλήρουν, καὶ τὸ βλέμμα

Αὐτῆς ὅπου ἐστρέφετο, τὴν ἡμετέραν ἑρμία,

Καὶ ἔβλεπε τὰ πράγματα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς,

Καὶ ἔλα τὴν ἐφαίνοντο λαμπρὰ ἐνώπιόν της,

Διότι ἐπαύσε νὰ εἴῃ ζῶν τὴν ζωὴν τῆς νέας.

Τὴν εἶχε σκέψασαι ἀρχὴν καὶ ὅριον ἰδέας.

Ἡ τῶνος τῆς, ἡ ἑλαφρὰ ἀφῆ τῆς αἰφνιδίως

Τὸ αἶμά του ἐπλόγιζε καὶ ἐρύθραινεν ἀγρίως

Τὰς παρὰς του, ἀλλὰ πῶς συνειναιέτο οὕτω.

Τὸ αἶνιγμα τοῦ τόσου του ἀγῶνος ἦτο ταῦτο. »

Ἀφελῆς τις Βαλχικὸς σκοπὸς ἀσματίου ὀνόματι Μαρία - Ἄννα, ἀπέβαινεν, ἕνεκα τῆς ὁμοιομορίας τῆς νέας φίλης, τὸ ἐντρυφήμα τῆς ἀκοῆς του, καὶ συγχρότατα τὴν παρεκάλει νὰ τὸ ψάλλῃ.

Ὁ θαλάμος, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ οἴκου μέρη, εἶχε τι λυπηρὸν καὶ παρημελημένον. Τὰ ἀνθοφόρα ἀγγεῖα, ἅτινα ἐθαλλόν ποτε ὑπὸ τὴν ἐπιψαύσιν τῆς χειρὸς τῆς Μαρίας ἐλύμανον ἀγρία φυτὰ, τὸ δὲ κλειδοκύνυθαλον, ὅπερ ἄλλοτε ἐμειλῶδει ὑπὸ τοὺς δακτύλους τῆς καὶ διέχυε φρενιάσματα εἰς τὴν

καρδίαν τοῦ νέου ποιητοῦ ἔκειτο ἤδη ἄνυδον καὶ ἄχορδον.

Ἐξηκολούθησαμεν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐρήμων δωματίων, διαφόρων τὴν μορφήν καὶ τὸ μέγεθος, καὶ μετρίως κεκαλωπισμένων· εἰς τοὺς τοίχους τινῶν ἐν τῶν θαλάμων τούτων ἐκρέμαντο οἰογενειακαὶ εἰκό- νες, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ τοῦ Κ. Σάουερ, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ α ποιητοῦ Δόρδου Βύρωνος. *

Αἱ ἄγριαί τιν' πρόσοψιν αὐταὶ εἰκόνες ἰσχυρὰν ἐξήσκησαν ἐπιρρῆν ἐπὶ τῆς φαντασίας τοῦ νέου ποιητοῦ, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἑπαυλιν. Παρατηρῶν ἀκοντιζόμενα τὰ βλέμματά του ἐπ' αὐτοῦ, ἐφαντάζετο ὅτι τῷ ἀπεύθυνον ἐπίπληξιν πικράν, ὡς ἂν ἐμνησικακούν τροπὸν τινὰ κατ' αὐτοῦ ἕνεκα τῆς μονομαχίας τοῦ πάππου του. Τὰς κακο- ρήμους βλέψεις τῶν εἰκόνων τούτων μετεχειρίσθη ὡς λόγον, ἂν καὶ πιθανῶς ἀστειζόμενος, διὰ νὰ μὴ κοιμηθῇ εἰς τὸν οἶκον, βεβαιῶν ὅτι ἐροῦντο μὴ κα- τέλθωσιν αἱ αὐστηραὶ σκιαὶ ἐκ τῶν τοίχων καὶ δια- ταράξωσι τὸν ὕπνον του. Τοιοῦτόν τι αἰσθημα ἐκ- φράζει στροφή τις τοῦ ποιήματος αὐτοῦ Don Juan.

* Ἰπποτῶν μορφαὶ θρηνηθῆς κ' εἰκονίσματα ἁγίων
Φαίνονται ὡς ν' ἀναζῶσιν εἰς τὸ σέλας τῆς σελήνης.
Πρὸς τὰ πρόσω ἢ ὀπίσω ἅμα στρέψης, μυστηρίων
Φωνῶν τόρους ἐκ τῶν τάρων ἐξυπνοῦντας διακρίνεις.
Καὶ σκιαὶ ὡχραὶ κινεῦνται ἀπὸ τῶν εἰκονισμάτων
Μ' αὐστηρὸν εἰ βλέπουν ὄμμα, ὡς νὰ σ' ἐρωτοῦν, πῶς
μόνος

Ταλμῆρως αὐτοῦ διέγχεε ὅπου μόνον τῶν μνημάτων
Ἔβουε τὴν κατοικίαν ὃ τὸ πᾶν θαμάζων χρόνος. *

Ἀλλὰ τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ ἡ φαντασία δὲν ἐ- γέννα ματαιῶς τὰς φαντασμαγορίας ταύτας. Ἡ ἀ- νευλαία ἑπαυλις, ὡς πλείστα ὅσαι ἀρχαῖαι ἀγγλι- καὶ οἰκίαι, κοσμούμεναι ὑπὸ οἰογενειακῶν εἰκόνων κρεμασμένων εἰς κεκονιαμένας στοὰς καὶ ἔρημα δώ- ματα, δὲν ἠμοίρει νυκτερινῶ φαντάσματος σχέτιν ἔχοντος μυστηριώδης μὲ τὰ ὡχρὰ τῶν νεκρῶν τῆς χρο- νικῆς. Ἡ ἀπλὴ ἡμῶν ὁδηγὸς ἐστάθη πρὸ τῆς εἰκό- νος γυναικὸς τινος, ὑπαρξάσης τὸ ἐγκαλῶπισμα τοῦ καιροῦ τῆς καὶ κατοικησάσης εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὅτε ἦνθε ἡ καλλονὴ τῆς. Μυστηριώδης τε ἡ μελαγχολικὸν ἀπέπνεεν ἡ ἱστορία τῆς· ἀπέθανε νέα, ἀλλ' ἡ σκιά τῆς ἐξηκολούθει ἐπὶ σιναι καιρὸν θαμίζουσα τὸ ἀρ- χαῖον μέγαρον, πρὸς φρίκην τῶν ὑπηρετῶν, καὶ πρὸς ἀνητυχίαν τῶν ἐπισκεπτομένων τοσαύτην, ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας τὸ τεθρυβεμένον καὶ αὐτῆς τῆς ὁδηγοῦ πνεῦμα κατηνύσθη καὶ ἡτύχασεν.

Ἐκ τοῦ ὑπερίου κατέδωκεν εἰς τὸν κῆπον, ἐν- τὸς τοῦ ὁποίου ὁ Βύρων ἠγάπα νὰ περιπλανᾶται μετὰ τῆς φίλης του Μαρίας. Ὁ κῆπος οὗτος εἶχεν ἀρχαίαν γαλλικὴν διαίρεσιν. Διάδρομος μακρὸς, κε- κοσμημένος ὑπὸ βαρέων λιθίνων δρυφράκτων καὶ λελαζεμένων ὕδριων διέταμνε τὸν κῆπον καὶ ἦν πλή- ρης κιστοῦ καὶ ἐρπούσης πρασιᾶς· παρημελημένη δέν- δροστιχία θαμνωδῶν δένδρων ὥριζε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ διαδρόμου, καὶ εἰς κομψόν τι πυκνό-

σκιον ἄλλος κατέκον οἰογένηται σεβάσμιαι φιλε- ρήμων πτηνῶν. Κατήφοροι καὶ κλίμακες ἦγον ἐκ τοῦ διαδρόμου εἰς ποικιλόμορφον ἀνδρόστροφον κῆ- πον. Ἡ πλευρὰ τοῦ μεγάρου, ἡ βλέπουσα πρὸς τὸν κῆπον ἔφερε τὰ πρὸ αἰώνων τῆς ἀτμοσφαιρας στί- γματα, τὰ δὲ λιθόκτιστα παράθυρα καὶ τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ μετώπου ὠρολόγιον ἐοῦνίζον τὴν σκῆψιν εἰς χρόνους ἀρχαίους.

Ὁ περιουσιος καὶ ἡτυχὸς κῆπος, κατοικητήριον ἀπαξ ἐρώτος καὶ ποικίσεως, ἦν ἡδὴ παρημελημένος καὶ ἄγριος. ἀλλ' εἰσέτι ὥρατος ἐν τῇ ἐρημώσει αὐ- τοῦ, καθότι ἡ μελαγχολία, ἣν ἡ θία τῶν ἐρήμων δένδροστιχῶν ἐνάπτειν, ἠναῦτο μετὰ τῆς ἀναμνή- σεως τῶν δῶν ὄντων, ὅτε ἄλλοτε περιεπάτουσαν εἰς τὴν ὁρὸσον τῆς ζωῆς, τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς. Ὁ κῆπος, ὡς αἱ νέαι καρδίαι των, κατέπεσαν εἰς γῆρας καὶ εἰς ἐρείπειον.

Εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, ἐπεσκέφθημεν θάλαμον, κείμενον ἄνω τοῦ προπυλαίου, ἡ τῆς μεγάλης εἰσ- ὁδοῦ, καὶ φέροντα προφανέστατα δειγμάτων πα- λαιοῦ καὶ καταπτώσεως· ἀλλὰ τὸ δῶμα τοῦτο περιέχει ποιητικὰς ἀναμνήσεις, ὡς ὑποτιθέμενον νὰ ἦναι τὸ ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ἀναφερόμενον ἐν τῇ 'Ο- κείρῳ εὐκτήριον καταγόνιον, ὅθεν ἀπεικονίζων τὴν ἀναχώρησιν του ἐκ τῆς ἀννεσλαίας ἐπαύλεως, μετὰ τὴν εἰδησιν τοῦ ἀρραβῶνος τῆς φίλης του Μαρίας.

Ἵπ' ἄρχ' ἐκεῖ περίπτως ἀρχαῖα κατοικία,
Σπρεγῶν τις ἵππος εἶδενε τ' ἀδέσποτα ἦνθε.
Καὶ ἴστατο πρὸ τῶν τοίχων. Ἐντὸς εἰς δώμ' ἀρχαῖον,
Εἶδον ἱστάμενον ὡχρὸν καὶ μουχρὸν τὸν νέον,
Τὸν καὶ δα τοῦ ἀνέρου μου. Τὸ ἄσπεκτόν μου ὄμμα.
Ἐδῆλου τῶν ὀνείρων του τὸ θορυβώδες κύμα.
Ἐκάθησε καὶ ἤρπασεν εὐθὺς τινὰ γραφίδα,
Καὶ λίξας τινὰς ἔγραψε, τί ἔγραψε δὲν εἶδα.
Καὶ ὑστερον ἐστέρησε τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν,
Ἐπὶ τῶν δῶν του χερσὶν, ὡς ἀπὸ αἰωνιδίων
Νὰ ἐκλονισθῇ ταραχὴν. Ἀνορθωθείς ἐκ νέου.
Μὲ χεῖρας ὑπ' αἰσθηματος τρομούσας οἱκαλέου,
Ἐσχίσεν ὅτι ἔγραψε, χωρὶς πλὴν νὰ δακρύσῃ.
Τὴν θύελλαν τοῦ πνεύματος ζητῶν νὰ ὑποσῶσῃ.
Τὸ μέτωπόν του ἔκλινε κ' ἐσχίπτετο ἡσυχίως.
Εἰς τὸν μονήρην θάλαμον ἤκυβθε λαπτὸς ἤχος.
Ἡ τῆς ψυχῆς του δέσποινα εἰσῆλθεν. Ἐμειλῶ,
Τῶν ἐφθαλμῶν τῆς ἱλαμπεν ἡ λάμψις ἡ γλυκεῖα.
Ἐγνώριζε πῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐνθέρμως ἠγαπάτο.
Τὸ ἦντορ, τὸ ἱμάδι ποιοῦτο, εἰν ἠπατάτο.
Πῶς ἡ σκιά τῆς ἔχονε σκάν εἰς τὴν ψυχὴν του.
Κ' εἶδεν εἰς ἴσπον βέουσιν τὴν ὄλην ὑπερῆν του,
Πλὴν δὲν διέδραψε τὸ πᾶν. Ὁ πάσχων νεανίας
Ἠγέρθη καὶ μετὰ ψυχρᾶς συνείσφιγξε θωπείας,
Τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος, ἀλλ' εἰς τὸ πρόσωπόν του
Σκίψις τινὲς ἐφάνησαν ὡσεὶ ρυτίδες πόντου.
Ἐράνησαν, ἐχάθησαν. Τὴν χεῖρά τῆς ἀφῆσας
Καὶ πρὸς τὴν θύραν μὲ ἀργὸν θημάτισμα χωρήσας
Τὸ ὑστερον ὃ γ (α ι ν ε εὖν εἶπεν εἰς τὴν νέαν,
Διότι ἐχωρίζοντο μὲ θλίψιν ἀμοιβαίαν,
Καὶ μὲ μαδίσμα λεπτόν. Καὶ ὑστερον κατέβη
Τὴν ἀλμακα, κ' εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου του ἀνέβη.
Κ' εἰς τὸ φρεσῶστον κάλπασμα τοῦ κέλους ἀφῆθη.
Πετ' ἔκτοτε ἀπέναντι τοῦ οἴκου δὲν εὐρέθη.

(Ἐπταὶ τὸ τέλος.)